

Appeal of the International Peace Committee

Bratislava, May 18, 2018 / Bratislava, October 23, 2025

We remind every politician and every citizen of the world of the International Peace Committee's declaration of May 8, 2018 — a warning about the decline of human civilization and the terrible possibility of its self-destruction. In these seven years since, our fears have not faded. We have witnessed the continued decay of democracies once rooted in freedom and moral responsibility — now hollowed out, unable to serve the will of their people, whether in Europe or the wider world.

On March 15, 2018, our Committee issued a statement on the social and economic state of Slovakia within the global context, titled *"A Quarter Century of Results for the Slovak Republic: You Can't Tie Sand into Sheaves and Rake Water."* It was signed by eight members and shaped by more than thirty voices. Its essence remains painfully true today: the world still trembles on the edge of a global conflict — a nuclear abyss that could end the very idea of humanity.

What is most tragic is that ordinary people everywhere long for peace. They reject hatred and hostility. Yet they are held captive by political leaders who have forgotten the simplest of truths — Spinoza's timeless reminder: **"Peace is not the absence of war. Peace is a virtue, trust, justice."**

We hear leaders across the world proclaim that peace and the happiness of their nations are their highest ideals. But their words often lead to the same tragic threshold — one step from peace to war, one declaration away from destruction. Wars are still waged under banners of "freedom" and "democracy." And Picasso's *Dove of Peace*, once the world's symbol of hope, has been consumed by the flames of the very wars it was meant to end.

The paralysis of modern civic life has one source: leaders who were freely elected yet act as if they owe nothing to the people who entrusted them with power. This absurdity was born from the moment the world was divided into spheres of influence after the Second World War — when nuclear power replaced human wisdom as the guardian of peace.

Gone are the times when friendship among nations was something to be cultivated, not staged. Today, false solidarity replaces honest diplomacy. Some even

speak openly of a world without nations — without the identity, history, and dignity of peoples. Centuries ago, the mystic Meister Eckhart wrote, “**The greatest power of man is that he does not use it.**” Those words now sound like prophecy. For every time power is abused, it returns like a boomerang — striking the very hand that wields it.

Official visits, alliances, and speeches have become theatre. The handshakes, smiles, and promises rarely reach the hearts of ordinary people. Behind the curtains, morality has become a casualty of convenience. Since the global crisis of 2008, immorality, arrogance, and indifference have become the common language of politics. And the world, exhausted, watches as international law is ignored and basic decency erodes. If this path continues, humanity may reach a moment when even the survival of civilization will depend on a miracle.

The misguided adventures of recent years — such as Europe’s reckless handling of mass migration without consent or security foresight — have only deepened division and fear. Less than a fifth of those who came were true war refugees. Poor integration, rising crime, and the growth of extremism followed, all consequences of arrogance and political vanity. The people were never asked; their silence was assumed as consent.

The great figures who once defined peace and decency — **Schuman, Mitterrand, Kohl, de Gaulle, Adenauer, Kennedy, Santer, John Paul II** — belong to an era when leadership meant humility, not hunger for power. They understood that peace was not imposed but nurtured. Today’s leaders, fearing comparison, rarely speak their names. Instead, the citizens they claim to serve are manipulated, divided, and taught hostility. Blind obedience is demanded; silence is rewarded. Truth, when spoken, is treated as rebellion.

We must not accept this. Every conflict — whether fought with bullets or propaganda — destroys a part of the human spirit. It robs future generations of trust, joy, and hope. Yet even now, there is a path forward. Somewhere among us are the new voices of reason — women and men who will rediscover the moral courage of the past, who will unite conscience with action, and who will return humanity to its purpose.

All the tragedies we face — hunger, poverty, war, displacement, fear — can be diminished by one bold decision: a radical reduction in military spending. Every weapon built is a meal stolen, a school left unbuilt, a life left un-lived. Let disarmament not be an endless negotiation, but a single act of sanity. Let the only battlefield be the building of homes, bridges, and trust among nations.

Both representative democracy and autocracy have failed where they lost respect for the people. Humanity cannot be governed by deceit. It must be led by truth, by conscience, and by the courage to say *no* to destruction.

It is terrifying that in our modern world, lies are spoken live on television — and worse, that millions listen in silence. The fear that once paralyzed the 1930s has returned in new disguise. We must break that silence. We must not let the ideals of peace fade into mysticism or ideological distortion.

If humanity is to survive, it must rediscover its heart — and remember that peace is not a strategy, nor a slogan, but the highest expression of life itself.

Dr. Peter Kasalovský

Founding member and representative of The Association Informal Economic Forum Economic Club – International Peace Committee since the year 1993

Výzva Medzinárodného mierového výboru

Bratislava, 18. máj 2018 / Bratislava, 23. október 2025

Pripomíname všetkým politikom a občanom sveta vyhlásenie Medzinárodného mierového výboru z 8. mája 2018 – varovanie pred úpadkom ľudskej civilizácie a hrozbou možnosťou jej seba-zničenia. Za týchto sedem rokov naše obavy nezmizli. Sme svedkami pokračujúceho úpadku demokracií, ktoré kedysi sa zakladali na slobode a morálnej zodpovednosti, a ktoré sú dnes vyprázdnené a neschopné slúžiť vôli svojich občanov, či už v Európe, alebo vo svete. 15. marca 2018 náš výbor vydal vyhlásenie o sociálnom a ekonomickom stave Slovenska v globálnom kontexte s názvom „Štvrtstoročie výsledkov Slovenskej republiky: Nemôžete zviazať piesok do snopov a hrať vodu“. Podpísalo ho osem členov a formovalo ho viac ako tridsať hlasov. Jeho podstata zostáva aj dnes bolestne pravdivá: svet stále balansuje na okraji globálneho konfliktu – jadrovej priepasti, ktorá by mohla znamenať koniec samotnej myšlienky ľudstva.

Najtragickejšie je, že obyčajní ľudia všade túžia po mieri. Odmietajú nenávisť a nepriateľstvo. Napriek tomu sú zajatcami politických vodcov, ktorí zabudli na najjednoduchšiu pravdu – Spinozovo nadčasové pripomenutie: „Mier nie je

absencia vojny. Mier je cnosť, dôvera, spravodlivosť.“ Počujeme vodcov z celého sveta hlásať, že mier a šťastie ich národov sú ich najvyššie ideály. Ich slová však často vedú k rovnakému tragickému prahu – jeden krok od mieru k vojne, jedno vyhlásenie od zničenia. Vojny sa stále vedú pod zástavou „slobody“ a „demokracie“. A Picassova Holubica mieru, kedysi symbol nádeje sveta, bola pohltla plameňmi tých istých vojen, ktoré mala ukončiť. Paralyza moderného občianskeho života má jeden zdroj: vodcovia, ktorí boli slobodne zvolení, ale správajú sa, ako keby nič nedlhovali ľuďom, ktorí im zverili moc. Táto absurdita vznikla v momente, keď sa svet po druhej svetovej vojne rozdelil na sféry vplyvu – keď jadrová energia nahradila ľudskú múdrosť ako strážcu mieru.

Dávno sú preč časy, keď priateľstvo medzi národmi bolo niečím, čo sa malo pestovať, a nie inscenovať. Dnes falošná solidarita nahrádza úprimnú diplomaciu. Niektorí dokonca otvorene hovoria o svete bez národov – bez identity, histórie a dôstojnosti národov. Pred storočiami mystik Meister Eckhart napísal: „Najväčšia sila človeka spočíva v tom, že ju nepoužíva.“ Tieto slová dnes znejú ako proroctvo. Lebo zakaždým, keď je sila zneužitá, vráti sa ako bumerang – a zasiahne práve tú ruku, ktorá ju používa.

Oficiálne návštevy, aliancie a prejavy sa stali divadlom. Potrasenia rúk, úsmevy a sľuby málokedy oslovia srdcia bežných ľudí. Za oponou sa morálka stala obeťou pohodlnosti. Od globálnej krízy v roku 2008 sa nemorálnosť, arogancia a ľahostajnosť stali bežným jazykom politiky. A svet, vyčerpaný, sleduje, ako sa ignoruje medzinárodné právo a eroduje základná slušnosť. Ak bude táto cesta pokračovať, ľudstvo môže dospieť do bodu, keď aj prežitie civilizácie bude závisieť od zázraku.

Nesprávne kroky posledných rokov – ako napríklad nezodpovedné zaobchádzanie Európy s masovou migráciou bez súhlasu alebo bezpečnostnej predvídavosti – len prehĺbili rozdelenie a strach. Menej ako pätina tých, ktorí prišli, boli skutoční vojnoví utečenci. Nasledovala slabá integrácia, rastúca kriminalita a nárast extrémizmu, čo sú všetky dôsledky arogancie a politickej márnosti. Ľudia neboli nikdy opýtaní; ich mlčanie bolo považované za súhlas.

Veľké osobnosti, ktoré kedysi definovali mier a slušnosť – Schuman, Mitterrand, Kohl, de Gaulle, Adenauer, Kennedy, Santer, Ján Pavol II. – patria do éry, keď vodcovstvo znamenalo pokoru, nie túžbu po moci. Chápali, že mier sa

nevynucuje, ale pestuje. Dnešní vodcovia, ktorí sa boja porovnávania, zriedka vyslovujú ich mená. Namiesto toho sú občania, ktorým tvrdia, že slúžia, manipulovaní, rozdeľovaní a učia sa nepriateľstvu. Vyžaduje sa slepá poslušnosť, mlčanie je odmeňované. Pravda, keď je vyslovená, je považovaná za rebéliu. Nesmieme to akceptovať. Každý konflikt – či už sa vedie guľkami alebo propagandou – ničí časť ľudského ducha. Okráda budúce generácie o dôveru, radosť a nádej.

Napriek tomu aj teraz existuje cesta vpred. Niekde medzi nami sú nové hlasy rozumu – ženy a muži, ktorí znovuobjavujú morálnu odvahu minulosti, ktorí spájajú svedomie s činom a ktorí vrátia ľudstvu jeho zmysel. Všetky tragédie, ktorým čelíme – hlad, chudoba, vojna, vysídľovanie, strach – možno zmierniť jedným odvážnym rozhodnutím: radikálnym znížením vojenských výdavkov. Každá vyrobená zbraň je ukradnutým jedlom, nevybudovanou školou, neprežitým životom. Nech odzbrojenie nie je nekonečným rokovaním, ale jediným aktom zdravého rozumu. Nech jediným bojiskom je budovanie domovov, mostov a dôvery medzi národmi. Reprezentatívna demokracia aj autokracia zlyhali tam, kde stratili rešpekt k ľuďom. Ľudstvo nemožno riadiť podvodom. Musí ho viesť pravda, svedomie a odvaha povedať nie deštrukcii.

Je desivé, že v našom modernom svete sa v televízii vysielajú lži – a čo je horšie, že milióny ľudí ich mlčky počúvajú. Strach, ktorý kedysi paralyzoval 30. roky 20. storočia, sa vrátil v novej podobe. Musíme prelomiť toto mlčanie. Nesmieme dovoliť, aby ideály mieru upadli do mysticizmu alebo ideologického skreslenia. Ak má ľudstvo prežiť, musí znovu objaviť svoje srdce – a pamätať si, že mier nie je stratégia ani slogan, ale najvyšší výraz samotného života.

Dr. Peter Kasalovský

Zakladajúci člen a predstaviteľ Asociácie Neformálne ekonomické fórum
Hospodársky klub – Medzinárodný mierový výbor od roku 1993